

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 4C/8/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617202030
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Calko
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2017:8617202030.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd S V I D N Í K, sudca JUDr. Michal CALKO, v právnej veci žalobcov 1/ K. V., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX I. č. XXX, 2/ B. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX I. č. XXX, právne zastúpených JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Námestie SNP č. 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanému Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., oddiel Sa, vložka č. 601/B), právne zastúpený Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri, s.r.o., IČO: 36 863 017, so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice 1, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1 089,38 eura s príslušenstvom, takto:

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.089,38 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Priznáva žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1) Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali voči žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia sume 1 089,38 eura s príslušenstvom, ktorú odôvodnili tým, že dňa 30.5.2006 uzatvorili so žalovanou stranou zmluvu o úvere č. 0620968063 na základe ktorej im bol poskytnutý spotrebiteľský úver v celkovej výške 6 472,81 eura (195 tis. Sk). Predmetný úver spočiatku riadne splácali, neskôr sa dostali do nepriaznivej finančnej situácie a nebolo v ich možnostiach tento naďalej splácať. Žalovaná strana následne zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.10.2010 postúpila svoju pohľadávku voči ním na spoločnosť Havel, Holásek & Partners, s.r.o. Spoločnosť Havel, Holásek & Partners, s.r.o. postúpila túto pohľadávku na spoločnosť CASH COLLECTORS SK, s.r.o. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 1.12.2010. Spoločnosť CASH COLLECTORS SK, s.r.o. si takto nadobudnutú pohľadávku uplatnila na Okresnom súde Svidník žalobou zo dňa 7.5.2013. V predmetnej veci vydal Okresný súd Svidník rozsudok z 12.6.2015 sp. zn. 5C/139/2013-155 ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne (spoločnosti CASH COLLECTORS SK, s.r.o.) s poukazom

-2- 4C/8/2017

na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zmluvu o postúpení pohľadávok medzi pôvodným veriteľom, spoločnosť SLSP a.s. a spoločnosťou Havel, Holásek & Partners, s.r.o. súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k platnej cesii pohľadávky. Následne v zmysle rímskej zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ nemohla byť

pohľadávka platne postúpená ani na spoločnosť CASH COLLECTORS SK, s.r.o. Predmetné rozhodnutie bolo potvrdenie rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.4.2016, sp. zn. 3Co 292/2015-181. Pre posúdenie predmetnej právnej veci bolo významné, že právnym titulom uplatňovaného nároku bola pohľadávka z pôvodne bankového úveru. Banky poskytujú úvery najmä z peňažných zdrojov, ktoré získali verejnou výzvou na ukladanie peňazí verejnosti do týchto inštitúcií za úroky. Žalobný návrh ďalej odôvodnili ustanovením § 3 ods. 2 zákona o bankách bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Žalovaná strana ako banka napriek týmto skutočnostiam postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok z 21.10.2010 bankovú pohľadávku na Advokátsku kanceláriu, ktorá ma vo svojom predmete podnikania poskytovanie právnych služieb a nie poskytovanie a správu bankových úverov, na ktoré nemá udelené bankové poverenie. K postúpeniu pohľadávok došlo v čase, keď banka so svojimi klientmi úverový vzťah žiadnym spôsobom neukončila (úverový vzťah medzi bankou a klientmi trval). Žalobný návrh ďalej odôvodnili ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov: proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len kolektívne záujmy spotrebiteľov). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle citovaného ustanovenia postačuje samotná hrozba ujmy. V prípade žalovanej nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že žalovaná postúpila počas trvania bankového úveru pohľadávku na spoločnosť Havel, Holásek & partneri, s.r.o. v priamom rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a inkasná spoločnosť si následne proti žalobcom uplatnila pohľadávku na súde. Žalobcovia na súde za pomoci Združenia HOOS ako intervenienta/vedľajšieho účastníka úspešne uplatnili porušenie práva. Ujma, ktorá im objektívne hrozila bola minimálne vo výške 2.178,75 eur (1853,81 + 111 + 213,94 eur), skladajúca sa zo sumy uplatnenej istiny, súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia, ktoré spoločnosť CASH COLLECTORS SK, s.r.o. svojím žalobným návrhom požadovala. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia žalobcovia považujú sumu 1 089,38 eura teda polovicu z ujmy, ktorá im reálne hrozila. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Žalobnému návrhu navrhli vyhovieť.

2) Žalovaná strana nepripojila sa k žalobnému návrhu.

3) Podľa § 180 CSP boli splnené podmienky, aby súd otvoril pojednávanie, pojednával a rozhodol v neprítomnosti strán sporu, ktoré boli v konaní zastúpené advokátmi.

4) Súd vo veci prihliadol na obsah spisu, listinné dôkazy a zistil tento skutkový stav :

5) Zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0620968063 z 30.5.2006 vyplýva, že táto bola uzatvorená medzi stranami Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 (ďalej len banka) a K. V., nar. X.X.XXXX, V. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len dlžník), predmetom zmluvy bolo

6) Rozsudkom Okresného súdu Svidník z 12.6.2015 sp. zn. 5C/139/2013-155 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 6.4.2016 sp. zn. 3Co/292/2015-181 právoplatné 13.7.2016 súd prvej inštancie v právnej veci žalobcu CASH COLLECTORS SK, s.r.o., IČO: 44 703 015, právne zastúpeného Havel, Holásek & Partners, s.r.o., advokátska kancelária proti žalovanej strane K. V. a B. V. za účasti intervenienta/vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, o zaplatenie 1 853,81 eura s príslušenstvom, žalobný návrh zamietol, stranám sporu náhradu trov konania nepriznal, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi - intervenientovi náhradu trov konania. Z odôvodnenia rozsudku strana 5 vyplýva súd sa stotožnil s názorom právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, že právny predchodca žalobcu SLSP, a.s. uzavrel so žalovanými dňa 30.5.2006 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalovaným finančné prostriedky. Splatnosť poslednej zmluvne dojednanej splátky bola dohodnutá na deň 20.5.2011. Spoločnosť Havel, Holásek & partneri, s.r.o., však nadobudla od SLPS, a.s. pohľadávku vo výške 11 101,45 eura na základe zmluvy o postúpení pohľadávok už dňa 21.10.2010, teda počas trvania úverového vzťahu. SLSP, a.s. ako banka je držiteľom bankového povolenia podľa § 7 ods. 1 zákona o bankách, teda nemôže postúpiť právnomu predchodcovi žalobcu, spoločnosti Havel, Holásek & partneri, s.r.o., ako nebanke (nedisponuje bankovým povolením) bez predchádzajúceho zosplatnenia tzv. živý úver, pretože bankové úvery môže poskytovať a spravovať iba banka. Na nebanku môže banka bez toho, aby úver zosplatnila platne postúpiť len časť svojej pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Zo strany 6 citovaného rozhodnutia okrem iného vyplýva je zrejme, že žalobca nie je v danej veci aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby ... Z rozhodnutia odvolacieho súdu (Krajského súdu v Prešove 3Co 292/2015-181 zo 6.4.2016 ktorým rozhodoval o odvolaní žalobcu tento potvrdil rozsudok zo strany 4 odôvodnenia vyplýva ....že žalobca si podanom žalobou uplatňuje pohľadávku vo výške 1 853,81 eura s príslušenstvom zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0620968063 z 30.5.2006 uzatvorenej medzi právny predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými. Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 21.10.2010 pohľadávku vo výške 11 101,45 eura s prísl. na spoločnosť Havel, Holásek & partneri, s.r.o. Slovenská sporiteľňa, a.s. listom zo dňa 12.11.2010 oznámila žalovaným v 1. a 2.rade, že predmetnú pohľadávku s príslušenstvom postúpila (oznámenie o postúpení pohľadávky č.l. 24 - 25 spisu). Spoločnosť Havel, Holásek & partneri, s.r.o. následne na žalobcu postúpil predmetnú pohľadávku a o tejto skutočnosti informoval žalovaných listom z 3.1.2011 a listom zo dňa 24.1.2011 (č.l. 26 - 27).Strana 5 odôvodnenia aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorých vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok) resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovanej) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok NS SR zo dňa 29.6.2010 sp. zn. 2Cdo 205/2009). Z odôvodnenia ďalej vyplýva ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svojej pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník) aj bez súhlasu klienta. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1) splatná a to až po predchádzajúcej (2) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené (3) omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Sprisnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznych subjektov už nad pohľadávkou, nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu Centrálnaj banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. V ustanovení § 92 ods.8 zákona č. 483/2001

Z.z. sú explicitne uvedené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na tretiu osobu. Žalobca však v konaní nepreukázal (§ 120 ods. 1 O.s.p.) splnenie vymedzených podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. nepreukázal: 1/ výzvu banky dlžníkovi, 2/ postúpenie pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu. V zmysle uvedeného preto odvolací súd považuje zmluvu o postúpení pohľadávok medzi žalobcom a jeho právnymi predchodcami za neplatnú, v dôsledku čoho žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný.

7) Žalovaná strana podala vyjadrenie v ktorom okrem iného poukázala na miestnu príslušnosť, ďalej žalobca musí v závislosti od skutkovej podstaty (hypotézy) relevantnej právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých môže súd rozhodnúť v jeho prospech. Základnou procesnou povinnosťou žalobcu je predniesť dostatočne konkrétne a určité skutkové tvrdenie významné podľa hmotného práva, ktorými sa formuje skutkový základ žaloby, ďalej žalobcovia nesplnili povinnosť tvrdenie k základným predpokladom vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, zároveň poukázala na konanie vedené na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/139/2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove 3Co/292/2015 nebol iniciovaný žalobcami, títo v ňom nevystupovali ako žalobcovia, ale ako žalovaní. Vonkoncom preto nemožno tvrdiť, že v ňom bolo právoplatné rozhodnuté o porušení práva alebo povinnosti podľa zákona č. 250/2007 Z.z., alebo osobitného právneho predpisu a to už len zo samotného dôvodu, že jeho predmetom bolo niečo úplne iné (zaplatenie úverovej pohľadávky). Taktiež osobitne zdôraznila, že rozsudok odvolacieho súdu 3Co/292/2015 je založený výlučne na nepreukázaní určitých skutočností žalobcom (postupníkom úverovej pohľadávky), na neunesení jeho dôkazného bremena, takže skutkové zistenie porušenia práva alebo povinnosti nemožno vyvodiť ani z jeho odôvodnenia (porušenie nebolo zistené, iba nebol preukázaný opak). V prebiehajúcom spore žalobcovia neoznámili žiadne právoplatné súdne rozhodnutie, ktorého obsah by zodpovedal požiadavkám podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Žalovanej strane nie je zrejmé, čomu má byť žalobne uplatneným právo účinné zadosť. Účelom zákonného ustanovenia, ktorého sa žalobcovia dovolávajú, je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práva alebo povinnosti zo strany dodávateľa na súde a v takom konaní bol úspešný. Žalobcovia však netvrdili žiadne skutočnosti, ktoré by takto nastala na ich strane a boli spôsobilé založiť ich diskomfort. Žalobcovia neuviedli ani žiadne relevantné skutočnosti objasňujúce výšku požadovaného zadosťučinenia a umožňujúce posúdiť jeho primeranosť. Výšku síce odôvodnili z výšky pohľadávky uplatnenej voči ním v spore vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/139/2013, nedá sa však vôbec zistiť aká ma byť korelácia medzi týmito dvomi veličinami, opomenúť nemožno ani skutočnosť, že žalobcovia ani nedoplatili zvyšok svojho úverového záväzku, ale zároveň neváhajú nepoctivo zneužiť inštitút finančného zadosťučinenia reglementovaný v zákona č. 250/2007 Z.z. na účel odškodnenia úplne inak postihnutých spotrebiteľov, ako keby to boli oni, a nie veriteľ, kto utrpel ujmu z úverového záväzkového vzťahu. Absenciu vyššie uvedených substancovaných tvrdení zo strany žalobcov je podľa presvedčenia žalovanej rozhodne potrebné posúdiť na ťarchu unesenia ich bremena tvrdení s procesným rezultatom zamietnutia žaloby. So zreteľom na právnu úpravu prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany žalovaná strana popiera všetky skutkové a iné tvrdenia žalobcov.

8) Žalobcovia k vyjadreniu žalovanej strany poukázali, že miestna príslušnosť je daná ustanovením § 19 písm. d CSP nakoľko ide evidentne o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ktorý súvisí so spotrebiteľskou zmluvou a základ uplatňovaného nároku vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. K argumentácií žalovanej, že žalobcovia nesplnili povinnosť tvrdenia k základným predpokladom vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie považujú za nerelevantnú, nakoľko v žalobe je podrobne rozpisovaný skutkový ako aj právny stav ktorým žalobcovia preukazujú splnenie všetkých podmienok vyžadovaných hypotézou právnej normy uvedenej v ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Rozsudkom Okresného súdu Svidník z 12.6.2015 sp. zn. 5C/139/2013-155 ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.4.2016 sp.zn. 3Co 292/2015-181 žalobcovia úspešne uplatnili porušenie práva keď neboli zaviazaní k povinnosti zaplatiť právnomu nástupcovi žalovanej pohľadávku vo výške 1 853,81 eura s príslušenstvom, ktorá vyplýva zo zmluvy č. 0620968063 zo dňa 30.5.2006 uzatvorenej so

žalovanou. Citované rozsudky preukázali, že žalovaná porušila povinnosť ustanovenú v osobitnom predpise (zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách). Žalobcovia považujú za absolútne nesprávny výklad žalovanej, že spotrebiteľ ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti musí byť v pozícii žalobcu. Hypotéza právnej normy v ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa absolútne žiadnym spôsobom nešpecifikuje a nerozlišuje či takáto osoba musí byť v pozícii žalobcu alebo žalovaného. Žalovaná strana akoby prehľadala, že právoplatný rozsudkový výrok v predmetnom spore je v predmetnom spore evidentne daný, konkrétne ide o prvý výrok rozsudku tunajšieho súdu z 12.6.2015 sp. zn. 5C/139/2013-155 - súd žalobu zamietá. V odôvodnení súdu prvej a druhej inštancie je tento zamietavý výrok podrobne právne zdôvodnený. Porušenie práv a povinností zo strany žalovanej postúpením pohľadávky z bankového úveru bez splnenia predpokladov vyžadovaných ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobcovia jednoznačne preukázali. Žalovaná vo svojom podaní ďalej argumentuje, že účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort spojený s uplatnením ochrany proti porušeniu práva alebo povinnosti dodávateľom. Nie je zrejme ako žalovaná takýto inštitút primeraného finančného zadosťučinenia vydedukovala, pričom tento žalovanou deklarovaný účel sa už na prvý pohľad javí ako nerelevantný. Žalobcovia zároveň poukázali na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove 2Co 137/2016-71 zo dňa 24.5.2017: inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlym ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porovnajme požívanie adjectiva odradzujúci). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie a preventívne účinky pred diskrimináciou v zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce. Z uvedeného žalobcovia argumentáciu žalovanej strany považujú za nenáležitú. Žalobnému návrhu navrhujú vyhovieť vrátane trov konania.

9) V konaní pred súdom a) žalobcovia zotrvali na podanom žalobnom návrhu a jeho dôvodoch, okrem iného k výške primeraného finančného zadosťučinenia doplnili, že toto žiadajú vo výške 50 % zo sumy proti ktorej sa ubránili (5C/139/2013), b) žalovaná strana zotrvala na svojich argumentoch, ktoré boli východiskovo uvedené v písomnom vyjadrení k žalobe, okrem iného poukázala na rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25.5.2015 sp. zn. 11Co 159/2015 - účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľa sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Žalovaná strana doplnila, že žiadny diskomfort nemohol vzniknúť žalobcom pretože tu relevantnú argumentáciu v rámci súdneho konania neprednášali žalobcovia, ale vedľajší účastník, ktorý v tomto konaní vystupoval. Majú zato, že zo strany žalobcov nebola splnená ani len povinnosť tvrdenia vo vzťahu k akémukoľvek diskomfortu, že údaje zo strany žalovaného došlo k protiprávnemu konaniu ktorým má byť odstúpenie pohľadávky zo žalovaného na spoločnosť Havel, Holásek, s.r.o., bez ohľadu nato, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mala byť naozaj určovaná na základe voľnej úvahy súdu, aby výška pohľadávky ktorá bola uplatnená bola akýmkoľvek relevantným východiskom pre uplatnenie takéhoto nároku považujú za úplne scestnú a neprípustnú argumentáciu ale v situácii kedy ani nie je tvrdené aké útrapy mali vzniknúť žalobcom v dôsledku údajného protiprávneho konania žalovaného. Zo žalobného návrhu nie je zrejme, že je tu žalobná pluralita dvoch subjektov, nie je zrejme aký by mal byť charakter ich veriteľskej plurality.

10) Zistený stav súd právne uzatvára:

11) Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá (3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/372/>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov).

12) Bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 3 ods. 2 zákon č. 483/2001 Z.z., o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

13) Súd s prihliadnutím na obsah spisu, listinné dôkazy, rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku. Žalobnému návrhu vyhovel nakoľko bolo preukázané, že medzi žalobcami a žalovanou stranou dňa 30.5. 2006 bola uzatvorená zmluva o úvere č. 0620968063, pričom poskytnutie spotrebiteľského úveru, jeho výšky medzi stranami sporu neboli žiadne pochybnosti. Následne žalovaná strana zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.10.2010 postúpila svoju pohľadávku voči žalobcom na spoločnosť Havel, Holásek & Partners, s.r.o. Spoločnosť Havel, Holásek & Partners, s.r.o. postúpila túto pohľadávku na spoločnosť CASH COLLECTORS SK, s.r.o., ktorá zmluvou o postúpení pohľadávok z 1.12.2010, si takto nadobudnutú pohľadávku uplatnila na Okresnom súde Svidník žalobou zo dňa 7.5.2013. V predmetnej veci vydal Okresný súd Svidník rozsudok z 12.6.2015 sp. zn. 5C/139/2013-155 ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne (spoločnosti CASH COLLECTORS SK, s.r.o.) s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zmluvu o postúpení pohľadávok medzi pôvodným veriteľom, spoločnosť SLSP a.s. a spoločnosťou Havel, Holásek & partneri, s.r.o. súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k platnej cesii pohľadávky. Následne v zmysle rímskej zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ nemohla byť pohľadávka platne postúpená ani na spoločnosť CASH COLLECTORS SK, s.r.o. Predmetné rozhodnutie bolo potvrdenie rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.4.2016, sp. zn. 3Co 292/2015-181. Pre posúdenie nároku žalobcov predmetnej právnej veci bolo významné, že právnym titulom uplatňovaného nároku bola pohľadávka z pôvodne bankového úveru. Banky poskytujú úvery najmä z peňažných zdrojov, ktoré získali verejnou výzvou na ukladanie peňazí verejnosti do týchto inštitúcií za úroky. Podľa § 3 ods. 2 zákona o bankách bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Žalovaná strana ako banka napriek týmto skutočnostiam postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok z 21.10.2010 bankovú pohľadávku na Advokátsku kanceláriu, ktorá ma vo svojom predmete podnikania poskytovanie právnych služieb a nie poskytovanie a správu bankových úverov, na ktoré nemá udelené bankové poverenie. K postúpeniu pohľadávok došlo v čase, keď banka so svojimi klientmi úverový vzťah žiadnym spôsobom neukončila (úverový vzťah medzi bankou a klientmi (žalobcami) trval). Predmetný právny vzťah súd považuje sa spotrebiteľský, pričom podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov: proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované

voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len kolektívne záujmy spotrebiteľov). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predmet sporu má spotrebiteľský charakter, preto pri uplatnenom nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle citovaného ustanovenia postačuje samotná hrozba ujmy. V prípade žalovanej nešlo len o hrozbu akademickú (možnú v budúcnosti), ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že žalovaná postúpila počas trvania bankového úveru pohľadávku na spoločnosť Havel, Holásek & partneri, s.r.o. v priamom rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a inkasná spoločnosť si následne proti žalobcom uplatnila pohľadávku na súde. Žalobcovia na súde za pomoci Združenia HOOS ako intervenienta/vedľajšieho účastníka úspešne uplatnili porušenie práva, pričom samotná ujma, ktorá im objektívne hrozila bola minimálne vo výške 2.178,75 eur (1853,81 + 111 + 213,94 eur), skladajúca sa zo sumy uplatnenej istiny, súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia, ktoré spoločnosť CASH COLLECTORS SK, s.r.o. svojím žalobným návrhom požadovala (5C/139/2013). Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia žalobcovia považujú sumu 1 089,38 eura teda polovicu z ujmy (2178,75 á 1=1089,38 eua), ktorá im reálne hrozila, ktorú súd prvej inštancie priznal, nakoľko táto výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu a jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť, čo súd v konaní zohľadnil a v tejto intencii konal a žalobnému návrhu v tomto rozsahu primeraného finančného zadosťučinenia vyhovel.

14) Súd nárok žalobcov považoval za dôvodný a zamietnutie žalobného návrhu v konaní 5C/139/2013, predstavuje nárok primeraného finančného zadosťučinenia titulom uplatňovaného práva z už citovaného rozhodnutia tunajšieho súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu (3Co/292/2015-181), pretože boli porušené práva žalobcov ako spotrebiteľov (neplatné postúpenie pohľadávky) a tieto boli spôsobilé privodiť im ujmu, pričom tento stav bol v konaní riadne preukázaný konaním 5C/139/2013, žalobcovia boli v konaní úspešní, pričom toto postačuje na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko ide spotrebiteľský vzťah a žalovaná bola povinná prinajmenšom konať v súlade s dobrými mravmi, pričom postúpenie pohľadávky sa riadi ustanoveniami zákona o bankách, avšak v konaní 5C/139/2013 súd žalobný návrh zamietol nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu titulom postúpenej pohľadávky. Skutočnosť, že v konaní 5C/139/2013 je žalobcom CASH COLLECTORS SK, s.r.o., IČO: 44 703 015, nevytvára nedostatok aktívnej legitímácie žalobcov na podanie žalobného návrhu na primerané finančné zadosťučinenie, ani nedostatok pasívnej legitímácie na strane žalovanej, nakoľko toto zadosťučinenie sa odvíja o zmluvného vzťahu z 30.5.2003 (zmluvy o splátkovom úvere č. 0620968063) a citovaným rozhodnutím tunajšieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu je daný nárok žalobcov na primerané finančné zadosťučinenie v súlade s citovanou právnou kvalifikáciou. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej strany ohľadom jej argumentácie, pretože titulom uplatňovaného primeraného finančného zadosťučinenia bolo rozhodnutie tunajšieho súdu (5C/139/2013, v spojení rozsudkom krajského súdu 3Co/292/2015-181), ktorým bolo zistené porušenie spotrebiteľského práva žalobcov zo strany obchodníka (žalovaného). Žalobcovia ako spotrebiteľ uplatnili satisfakciu za porušenie ich spotrebiteľských práv, nakoľko títo sa museli brániť v pôvodnom konaní (5C/139/2013). Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, tak aby sa dodávateľ (obchodník) nedopúšťal recidívy, zároveň aj funkciu relutárnu. Súd prvej inštancie odmietol dôvody žalovanej strany, podľa ktorých základnou procesnou povinnosťou žalobcov je predniesť dostatočne konkrétne a určité skutkové tvrdenie významné podľa hmotného práva, ktorými sa formuje skutkový základ žaloby, ďalej žalobcovia nespĺnili povinnosť tvrdenia k základným predpokladom vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, ďalej konanie vedené na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/139/2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove 3Co/292/2015 nebol iniciovaný žalobcami, títo v ňom nevystupovali ako žalobcovia, ale ako žalovaní, preto nemožno tvrdiť, že v ňom bolo právoplatné rozhodnuté o porušení práva alebo povinnosti podľa zákona č. 250/2007 Z.z., alebo osobitného právneho predpisu a to už len zo samotného dôvodu, že jeho predmetom bolo niečo úplné iné (zaplatenie úverovej pohľadávky), rozsudok odvolacieho súdu 3Co/292/2015 je založený výlučne

na nepreukázaní určitých skutočností žalobcom (postupníkom úverovej pohľadávky), na neunesení jeho dôkazného bremena, takže skutkové zistenie porušenia práva alebo povinnosti nemožno vyvodiť ani z jeho odôvodnenia (porušenie nebolo zistené) teda, že ak súd žalobu zamietol, nekonštatoval tým žiadne porušenie práva a ani povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi. Súd prvej inštancie k tomu dopĺňa, že rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 12.6.2013 sp. zn. 5C/139/2013-155 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.4. 2016, sp. zn. 3Co/292/2015-181 (právoplatný 13.7.2016) tvorí titul na podanie žaloby o primerané finančné zadosťučinenie z dôvodov a spôsobom ako to žalobcovia uplatnili. Tento stav medzi stranami je sporný z dôvodu argumentácie žalovanej strany. Žalobcovia svoje právo uplatnili z pohľadu ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ...každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3 zákona číslo 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Z. z, o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá (§ 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Z. z, o priestupkoch v znení neskorších predpisov), predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 (§ 4 ods. 2 písm. b/zákona číslo 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Z.z, o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Žalovaná strana ako dodávateľ zneužil svoje postavenie, nepostupoval voči žalobcom ako spotrebiteľom s odbornou starostlivosťou, nedodrжал zákon, keď pristúpil k zmluve o postúpení pohľadávok v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách) a toto nedodržanie zákona (nedostatok aktívnej vecnej legitímácie) bolo spôsobilé privodiť žalobcom ujmu, pričom tento stav bol v konaní riadne preukázaný konaním 5C/139/2013, preto súd prvej inštancie titulom argumentáciu oboch strán sporu, poskytol ochranu žalobcom ako spotrebiteľom na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 1 (jednej polovice z ohrozeného práva 5C/139/2013). Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ (žalovaný) nedopúšťal recidívy. Jeho výška je primeraná v sume 1089,38 eura, zodpovedá miere porušenia povinnosti žalovaného ako veriteľa voči žalobcom ako dlžníkom titulom zmluvy o postúpení pohľadávok spôsobom a z dôvodov ako je vyššie uvedené (bod 1 odôvodnenia). Pri posudzovaní primeraného finančného zadosťučinenia súd prihliadal na všetky okolnosti veci, najmä nato, že žalobca znášal stav právnej neistoty (titulom zmluvy o postúpení pohľadávok a následne žalobného návrhu 5C/139/2013). Ako spotrebiteľ - žalobcovia obrátili sa so žalobou na súd a uplatnili primerané finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv obchodníkom (žalovanou stranou) čomu súd vyhovel z dôvodov a spôsobom ako je vyššie uvedené. Taktiež bez povšimnutia nemôže zostať skutočnosť, že porušenie práva žalobcov ako spotrebiteľov aj napriek tomu, že v konaní bol úspešný bolo spôsobilé privodiť žalobcom ako spotrebiteľom ujmu, teda žalovaná strana vždy, v každej spotrebiteľskej veci musí konať v súlade s dobrými mravmi, nesmie zneužívať svoje postavenie (v danom prípade v súlade s citovanou právnou kvalifikáciou zákona o bankách), nakoľko vo vzťahu k žalobcom toto malo právny následok v podaní žaloby (bod 1 odôvodnenia). V merite veci súd prihliadol na žalobcami citované rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/26/2013 z 2

3.5. 2013 ... hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie dvoch predpokladov, ktorými súd úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť ujmu spotrebiteľovi. Bez právneho významu je to či ujma spotrebiteľovi vznikla nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

15) Preto na základe toho v súlade s citovanou právnou kvalifikáciou bolo potrebné rozhodnúť ako je vyššie uvedené.

16) Predmet sporu má spotrebiteľský charakter, preto miestna príslušnosť súdu na konania je daná ustanovením § 19 písm. d/zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok, podľa ktorého: Popri

všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode, má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie sporoch

-9-

4C/8/2017

týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania. V merite veci žalobcovia sú spotrebiteľia, tento stav bol riadne preukázaný, preto námietka miestnej nepríslušnosti nemá opodstatnenie, súd na túto neprihliada z pohľadu už citovanej právnej kvalifikácie, preto vo veci konal ako miestne príslušný súd.

17) O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, preto priznal žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalobcu, o ktorých súd rozhodne osobitným/samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

18) Súd prvej inštancie zároveň po právoplatnosti rozhodne o poplatkovej povinnosti žalovanej strany, nakoľko žalobcovia ako spotrebiteľia podľa § 4 ods. 2 písm. u/ zákona č. 71/1992 Zb., o súdnych poplatkoch, sú od poplatku osobne oslobodení a poplatková povinnosť postupom podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona prechádza na žalovanú stranu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku, prostredníctvom Okresného súdu Svidník, Sovietskych hrdinov 200/35, 089 01 Svidník na Krajský súd Prešov a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

Podľa § 356 Civilného sporového poriadku, odvolanie nie je prípustné proti rozsudku: a) vydanému na základe uznania nároku alebo vzdania sa nároku okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia, b) pre zmeškania okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

Podľa § 358 Civilného sporového poriadku odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 360 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 nerozlučné spoločenstvo podľa § 77.

Podľa § 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným

-10-

4C/8/2017

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo, h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo, d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 226 Civilného sporového poriadku právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia.

Podľa § 232 ods. 1 Civilného sporového poriadku vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútenosti zákonnými prostriedkami.